

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt onsdag den 25. februar 2015

Sag 158/2014

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Kristian Mølgaard, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Roskilde den 18. februar 2013 og af Østre Landsrets 21. afdeling den 4. marts 2014.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Lene Pagter Kristensen, Jytte Scharling, Niels Grubbe, Thomas Rørdam og Jan Schans Christensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærkelse, subsidiært ophævelse af landsrettens dom og hjemvisning til fornyet behandling ved landsretten.

Supplerende sagsfremstilling

F, der er X's moster, optog fotografiet den 25. maj 2012, samme dag hvor voldsepisoden havde fundet sted. Hun gav fotografiet til T's søster X2, der den 26. maj 2012 anmeldte voldsforholdet til politiet. Ved Roskilde Rets dom af 3. juli 2012 blev T, der erkendte sig skyldig, idømt straf af 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244. Dommen blev af T anket med

påstand om formildelse til Østre Landsret, der den 14. december 2012 stadfæstede byrettens dom.

Det fremgår af landsrettens dom af 4. marts 2014, at anklagemyndigheden for landsretten oplyste, at **F** ikke var blevet afhørt af politiet under voldssagen. Landsretten lagde dette til grund. Anklagemyndigheden har imidlertid kort før hovedforhandlingen i Højesteret fremlagt en afhøringsrapport af 27. maj 2012, hvoraf det fremgår, at **F** samme dag afgav forklaring til politiet i voldssagen. Anklagemyndigheden har således afgivet forkerte oplysninger i forbindelse med den foreliggende sags behandling for landsretten.

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført, at sagen, uanset oplysningen for Højesteret om, at **F** har afgivet forklaring til politiet i voldssagen, skal behandles på grundlag af de faktiske oplysninger, der er lagt til grund af landsretten, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, hvilket **T** har tilsluttet sig.

T har dernæst anført bl.a., at hans udtalelse over for **F** ikke er omfattet af straffelovens § 123, da den blev fremsat på et tidspunkt, hvor voldssagen mod ham bevismæssigt allerede var endeligt afgjort, og da Højesteret skal lægge til grund, at **F** ikke havde afgivet forklaring over for politiet eller i retten.

Beskyttelseshensynet i straffelovens § 123 er, at vidner i fred kan rette henvendelse til politiet og afgive forklaring over for politiet eller retten, og dette beskyttelseshensyn er ikke krænket i det konkrete forløb. Den foreliggende situation kan ikke sidestilles med den situation, der er kriminaliseret i straffelovens § 123, og domfældelsen af ham for overtrædelse af § 123 indebærer derfor en uhjemlet udvidelse af bestemmelsens indhold og personkreds. En sådan udvidelse har hverken støtte i forarbejder eller retspraksis. Analog anvendelse af § 123 i den foreliggende situation måtte i det mindste forudsætte, at **F** gik ud fra, at beviset (fotoet) skulle viderebringes til politiet eller retten, at **T** var bekendt hermed, og at hans trussel var fremsat ”i anledning af” dette forhold. Bevisførelsen giver imidlertid ikke belæg for at antage, at disse forudsætninger forelå.

Det er som følge af det anførte udelukket, at der kan ske domfældelse efter straffelovens § 123 eller denne bestemmelses analogi.

Til støtte for den subsidiære påstand om formildelse har T anført bl.a., at den konkrete trussel er i den ”lettere afdeling”, og at forholdet – hvis det anses for omfattet af straffelovens § 123 – retter sig mod en person i det ydre randområde af bestemmelsen. Hertil kommer, at beskyttelsesinteressen er beskeden henset til tidspunktet for fremsættelsen af truslen, og at der er hengået lang tid, siden forholdet blev begået.

Den omstændighed, at anklagemyndigheden fejlagtigt har oplyst for landsretten, at F ikke har afgivet forklaring til politiet i voldssagen, kan ikke sidestilles med en rettergangsfejl og dermed føre til ophævelse af landsrettens dom og hjemvisning til landsretten.

Anklagemyndigheden har anført bl.a., at den beskyttede personkreds efter straffelovens § 123 eller dennes analogi også omfatter personer, der på anden måde end gennem egentlig forklaring til politiet eller i retten bidrager med oplysninger af betydning for en straffesag. Det er i overensstemmelse med lovgivers intention at straffe for vidnetrusler i et tilfælde som det foreliggende, hvor landsretten har fundet det bevist, at vidnet og T begge var bekendt med, at vidnet havde leveret et afgørende bevis i en straffesag i form af et fotografi, og at truslerne mod vidnet blev fremsat ”i den anledning”. De hensyn, der begrunder en kvalificeret beskyttelse af vidner, som afgiver forklaring til politiet eller i retten, taler fuldt ud for også at beskytte F. Det er i overensstemmelse med kravet i straffelovens § 1 om fuldstændig lovanalogi at fortolke straffelovens § 123 således, at bestemmelsen også beskytter F i en situation som den foreliggende. En sådan fortolkning er heller ikke i strid med det analogiforbud, der kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 7.

Med hensyn til strafudmålingen bør der ske en skærpelse af landsrettens dom i lyset af almindelige strafudmålingsprincipper, forarbejderne til lov nr. 218 af 31. marts 2004 om forhøjelse af strafferammen fra 6 til 8 års fængsel og retspraksis på området. Der er ikke grundlag for at gøre straffen betinget henset til karakteren af lovovertrædelsen og det forhold, at

T tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet. Heller ikke hans personlige forhold eller sagsbehandlingstiden kan begrunde, at straffen gøres betinget.

For det tilfælde, at Højesteret som følge af den nye oplysning om F's forklaring til politiet finder ikke at kunne realitetsbehandle sagen på det foreliggende grundlag, bør landsrettens dom ophæves og sagen hjemvises til fornyet behandling ved landsretten, jf. herved retsplejelovens § 929.

Retsgrundlag

Straffelovens § 123 lyder:

”Den, som med trussel om vold forulemper, eller som med vold, ulovlig tvang efter § 260, trusler efter § 266 eller på anden måde begår en strafbar handling mod en person, dennes nærmeste eller andre med tilknytning til denne i anledning af personens forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten, straffes med bøde eller fængsel indtil 8 år.”

Bestemmelsen blev oprindeligt indsat ved lov nr. 282 af 29. april 1992 om ændring af straffeloven (Beskyttelse af vidner m.v.) med følgende ordlyd:

”Den, som med trussel om vold forulemper, eller som med vold, ulovlig tvang efter § 260, trusler efter § 266 eller på anden måde begår en strafbar handling mod en person eller dennes nærmeste i anledning af personens forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten, straffes med hæfte eller fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.”

Af lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 1991-92, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 167, sp. 3701-3703, 3709-3712 og 3719-3720):

”Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

1. Indledning
Lovforslaget har til formål at beskytte vidner.

...

2. Gældende ret.

2.1. Den strafferetlige beskyttelse af vidner.

I almindelighed har et vidne pligt til at afgive vidneforklaring i retten, jf. retsplejelovens § 168, og nægter vidnet at afgive forklaring, har retten efter retsplejelovens § 178 mulighed for at benytte forskellige tvangsmidler med henblik på at formå vidnet til at afgive forklaring.

Reglerne om vidnepligt modificeres bl.a. af vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 171, hvorefter der i visse nærmere angivne tilfælde ikke foreligger vidnepligt på grund af hensyn til vidnet. Det bestemmes således i retsplejelovens § 171, stk. 2, at der ikke består vidnepligt, såfremt forklaringen antages at ville

1) udsætte vidnet selv for straf eller tab af velfærd

eller

2) udsætte hans nærmeste for straf eller tab af velfærd

eller

3) påføre vidnet selv eller hans nærmest anden væsentlig skade.

”Tab af velfærd” er i praksis blevet forstået som også omfattende fysisk overlast. Et vidne vil således bl.a. kunne være vidnefritaget, såfremt en tiltalt i en straffesag eller eventuelt andre har fremsat trusler om repressalier i form af fysiske overgreb på vidnet selv eller hans nærmeste med det formål at hindre vidnet i at afgive vidneforklaring.

...

3. Forslagets baggrund og indhold

I justitsministerens redegørelse af 18. november 1991 til Folketingets Retsudvalg om ”rockerkriminalitet” er det anført, at der som led i indsatsen mod rockerkriminalitet og anden bandekriminalitet vil blive fremsat forslag om skærpede sanktioner for forbrydelser mod vidner, ligesom det i redegørelsen er tilkendegivet, at der vil blive fremsat forslag om, at der på ny indføres en - meget begrænset - adgang til at føre vidner anonymt. Baggrunden for forslagene er således et fundamentalt ønske om i det hele taget at sikre de mennesker, der står frem i en retssag, den bedst mulige beskyttelse.

3.1. Den strafferetlige beskyttelse af vidner.

En række omtalte sager og diskussioner i offentligheden tyder på, at der i de senere år har været en stigende tendens til, at vidner i straffesager udtrykker alvorlig frygt for at afgive forklaring. Problemet synes navnlig at gøre sig gældende i forbindelse med sager om narkotikakriminalitet og i sager om grovere bandekriminalitet, herunder rockerkriminalitet.

Men også i en række sager med ”mere almindelig kriminalitet”, f.eks. almindelige voldssager, gives der ofte af vidner udtryk for frygt for at afgive forklaring i sagen, bl.a. på grund af manglende retsbeskyttelse over for den tiltalte. Og her giver vidnefritagelsesreglerne i retsplejeloven ikke en samlet tilfredsstillende løsning. Vælger et vidne i en straffesag at benytte sig af vidnefritagelsesmuligheden og ikke afgive forklaring, vil dette betyde, at de oplysninger, som vidnet sidder inde med, dermed ikke indgår i for-

bindelse med rettens afgørelse i den pågældende sag. Dette forhold vil kunne have afgørende betydning for anklagemyndighedens mulighed for at bevise den tiltaltes skyld.

Det er stødende for retsbevidstheden, hvis kriminelle gennem udøvelse af terror over for vidner kan gøre sig immune over for retsforfølgning. Det må endvidere befrygtes, at trusler mod vidner vil få et øget omfang, hvis det bliver kendt og udbredt, at kriminelle på denne måde kan frigøre sig for retsforfølgning.

Der er derfor grund til at overveje, om der fra samfundets side i dag reageres over for angreb mod vidner på en sådan måde, at tilliden til retssystemets evne til at kunne gribe effektivt ind over for forbrydelser ikke svigtes. Det er her af væsentlig betydning at kunne beskytte vidnet i forbindelse med selve vidneforklaringen. Retsplejelovens regler om vidnebeskyttelse og herunder særligt muligheden for efter lovforslaget at hemmeligholde vidnets identitet må her fremhæves ...

Men for at opretholde tilliden til retssystemets funktion i samfundet er det også væsentligt at se på, om strafferammerne for de enkelte forbrydelsestyper er fastlagt på en sådan måde, at der også over for forbrydelserne i deres grovere fremtrædelsesformer er mulighed for at udmåle straffe, der er i overensstemmelse med den samfundsmæssige vurdering af de enkelte forbrydelsers grovhed.

I denne forbindelse kan der særligt peges på behovet for en skærpelse af strafferammerne for de forskellige forbrydelsestyper, som vidner kan blive udsat for. Her kan der være god grund til gennem en skærpelse af strafniveauet og strafferammerne at markere samfundets afstandtagen fra disse forbrydelser og samtidig styrke det strafferetlige værn mod repressalier over for vidner og mod hindring af strafforfølgning.

På denne baggrund foreslås der i straffeloven indsat en bestemmelse, som hjemler en forhøjet straf, når vidner m.v. udsættes for trusler, repressalier m.m.

Ved udformningen af en straffebestemmelse af denne karakter er det nødvendigt at tage stilling til en række afgrænsningsspørgsmål. Der må således tages stilling til, hvem der skal være beskyttet af en sådan bestemmelse og hvilke handlinger bestemmelsen skal omfatte. Herudover skal der tages stilling til, hvor straffebestemmelsen skal placeres i straffeloven.

Hvad angår *den beskyttede personkreds*, må denne omfatte vidner i straffesager for dermed at markere, at beskyttelsen gælder alle, der har oplysninger af betydning for den pågældende straffesag. Det er således ikke afgørende, om den pågældende på tidspunktet for den strafbare handling - volden eller truslen eller andre former for forulempelser mod vidnet - har været afhørt af politiet eller er indkaldt til at afgive forklaring i retten.

Derimod er det en forudsætning, at den strafbare handling begås i anledning af den forventede forklaring over for politiet eller i retten eller på grund af en allerede afgivet forklaring til politiet eller i retten.

Strafbare forulempelser i anledning af forklaringer til politiet eller i retten sker ofte over for medgerningsmænd i en straffesag, der i større eller mindre omfang aflægger tilståelse, også om andres andel i overtrædelsen

Medgerningsmanden har undertiden status som vidne i de tilfælde, hvor sagen for den pågældende er afgjort med endelig dom, typisk som tilståelsessag. I andre tilfælde har vedkommende status som medtiltalt i samme sag, eller der verserer en særskilt sag, måske begrundet i andre forhold. Behovet for at beskytte den pågældende må imidlertid anses for at være det samme, hvadenten forklaringen afgives som vidne eller med status som sigtet/tiltalt. Derfor er udtrykket "vidne" ikke anvendt i selve lovtæksten. I stedet tales om en persons forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten.

Men også vidner i civile sager må omfattes af den særlige vidnebeskyttelse. Formentlig vil tilfældene her være sjældnere, men der kan tænkes situationer, hvor et vidne trues forud for en forklaring i en civil retssag eller udsættes for efterfølgende repressalier. Der kan f.eks. nævnes den situation, hvor et vidne er indkaldt til at afgive forklaring i en fogsagsag rettet mod en eller flere kriminelt belastede personer, eller som vidne i en sag med kontraktmæssig uenighed, d.v.s. af formueretlig karakter, hvor sagen er anlagt af eller mod en eller flere stærkt belastede kriminelle personer.

Også den omfattede personkreds *nærmeste* må omfattes af vidnebeskyttelsen. Der kan henvises til, at hensynet til vidnet selv sidestilles med hensynet til vidnets nærmeste i vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 171. Angreb og forulempelser mod de nærmeste vil kunne tænkes anvendt for på den måde at tvinge eller søge at påvirke et vidne til en bestemt handlemåde eller i form af efterfølgende repressalier. Det må fortsat være et krav, at forulempelsen over for vidnets nærmeste har sammenhæng med vidnets deltagelse i den konkrete straffesag eller civile sag.

En vurdering af *den tidsmæssige afgrænsning af beskyttelsesbehovet* må resultere i, at beskyttelsen i straffesager indtræder, så snart den strafbare handling er begået, og den pågældende person herefter er een, som kan afgive forklaring og dermed afgive oplysninger, der er af betydning for straffesagen. Fra dette tidspunkt kan der f.eks. blive rettet trusler mod vidnet for at påvirke vidnets forklaring i det videre sagsforløb, eventuelt således at vidnet trues til tavshed. Beskyttelsen af vidnet må fortsætte under hele straffesagen, d.v.s. tillige under en eventuel ankebehandling, og også efter straffesagens afslutning er der behov for en opretholdelse af vidnebeskyttelsen. Der kan her indtræde handlinger, hvorefter vidnet udsættes for repressalier - f.eks. i form af vold eller hærværk - i anledning af en afgivet forklaring i en straffesag. Der bør derfor ikke fastsættes særlige regler om den tidsmæssige afslutning af vidnebeskyttelsen. Alle strafbare forulempelser foretaget over for et vidne, der har sammenhæng med vidnets deltagelse i en straffesag, bør være omfattet af en særlig regel om vidnebeskyttelse.

...

Behovet for en vidnebeskyttelsesregel består som nævnt ovenfor særligt ved *forbrydelser* vold, trusler, ulovlig tvang, samt måske også med hensyn til hensynsløs farefremkaldelse og hærværk.

...

Til § 1
Til nr. 2

...

Med den foreslåede bestemmelse i § 123 indsættes der i straffeloven en speciel regel, som giver en betydelig forbedret strafferetlig beskyttelse i tilfælde af strafbare handlinger udøvet over for vidner m.v. i straffesager eller civile sager.

Bestemmelsen vil særligt finde anvendelse i tilfælde, hvor der udøves vold, ulovlig tvang eller fremsættes trusler med det formål at udøve pression over for et vidne, der står over for at skulle afgive forklaring over for politiet eller retten i en straffesag eller over for retten i en civil sag, samt i tilfælde, hvor de pågældende handlinger udføres som udtryk for hævn eller med henblik på at udøve repressalier over for det pågældende vidne i anledning af en afgivet forklaring i en straffesag eller civil sag. Trusler om vold er udskilt som en selvstændig handling for dermed at markere, at fremsættelsen heraf også vil være strafbar, f.eks. i et tilfælde, hvor der er tale om efterfølgende trusler mod offeret om øretæver eller lignende vold, der ikke falder ind under § 266 og heller ikke sker som led i ulovlig tvang.”

Ved lov nr. 411 af 10. juni 1997 blev kredsen af personer, der er omfattet af straffelovens § 123, udvidet.

Af lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 1996-97, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 98, s. 2516-2517):

”Efter forslaget udvides kredsen af personer omfattet af straffelovens § 123 til - ud over et vidne og vidnets nærmeste - også at omfatte ”andre med tilknytning til” vidnet, f.eks. en arbejdsgiver.

Det er ikke fundet lovteknisk muligt eller hensigtsmæssigt mere præcist at angive den udvidede personkreds. Personkredsen begrænses imidlertid af, at overtrædelsen efter § 123 skal være begået mod den pågældende *i anledning af* vidnets forklaring. Herved udelukkes lovovertrædelser, der er uegnede som (indirekte) trusler eller hævn over for vidnet. For yderligere at understrege denne begrænsning er det angivet, at vedkommende skal have tilknytning til vidnet.”

Ved lov nr. 218 af 31. marts 2004 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Ændring af strafferammer og bestemmelser om straffastsættelse m.v.) blev strafferammen i straffelovens § 123 forhøjet fra 6 til 8 års fængsel.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder, at den foreliggende sag skal behandles på grundlag af de faktiske oplysninger, der er lagt til grund af landsretten, uanset den nye oplysning om

forklaring til politiet i voldssagen, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2.

For Højesteret angår sagen således alene, om straffelovens § 123 eller dennes analogi omfatter en situation, hvor der fremsættes trusler mod en person i anledning af, at denne person i en

straffesag har leveret et bevis i form af et fotografi, men hvor personen ikke har afgivet eller forventes at afgive forklaring til politiet eller i retten.

Straffelovens § 123 beskytter personer mod bl.a. trusler om vold, når truslerne fremsættes ”i anledning af personens forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten”.

Af forarbejderne til straffelovens § 123 fremgår bl.a., at bestemmelsen blev indført med det formål at beskytte vidner, idet der havde været en stigende tendens til, at vidner i straffesager havde udtrykt alvorlig frygt for at afgive forklaring. Det fremgår endvidere af forarbejderne, at det er en forudsætning, at den strafbare handling begås i anledning af den forventede forklaring over for politiet eller i retten eller på grund af en allerede afgivet forklaring til politiet eller i retten.

På denne baggrund finder Højesteret, at der hverken efter ordlyden af straffelovens § 123 eller forarbejderne til bestemmelsen er holdepunkter for en forståelse af udtrykket ”i anledning af personens forventede eller allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten”, hvorefter bestemmelsen omfatter en person, der i en straffesag har leveret et bevis i form af et fotografi, men ikke har afgivet eller forventes at afgive forklaring.

Højesteret finder endvidere, at der er en sådan forskel mellem en situation, hvor en person afgiver eller forventes at afgive forklaring til politiet eller i retten, og en situation, hvor en person i en straffesag leverer bevis i form af et fotografi uden at afgive forklaring, at de to situationer ikke som krævet efter straffelovens § 1 ”ganske må ligestilles”.

Herefter finder Højesteret, at der ikke er hjemmel i straffelovens § 123 eller dennes analogi til at straffe

T's påstand om frifindelse tages herefter til følge.

Thi kendes for ret:

T frifindes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for byret, landsret og Højesteret.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 25. februar 2015.

Kirsten Lohmann

kontorfuldmægtig

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

D O M

Afsagt den 4. marts 2014 af Østre Landsrets 21. afdeling
(landsdommerne Taber Rasmussen, Michael Kistrup og Andreas Bøgsted-Møller (kst.)
med domsmænd).

21. afd. nr. S-641-13:

Anklagemyndigheden

mod

T

(Født december 1980)

(advokat Michael Alstrup Kristensen, besk.)

Roskilde Rets dom af 18. februar 2013 (18A-7260/2012) er anket af tiltalte med påstand
om frifindelse, subsidiært formildelse af straffen.

Anklagemyndigheden har med forsvarerens og rettens tilladelse berigtiget tiltalen således:

- efter F indsættes "forventede eller allerede afgivne"
- efter forklaring indsættes "til politiet eller i retten"
- efter politiet indsættes "gennem X2".

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse efter anklageskriftet samt skærpeelse.

Anklagemyndigheden har oplyst, at F ikke blev afhørt til politi-
rapport under straffesagen mod tiltalte for vold mod X1 . .

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte samt vidnerne

F og V .

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at hans søster, X2 , ringede til ham og sagde, at hun ville anmelde ham. Han har ikke talt med F siden den 21. august 2012. Formålet med telefonsamtalen den 21. august 2012 var at understrege, at de var en familie, og der var ikke en grund til at sladre om forholdet.

Vidnet F har supplerende forklaret blandt andet, at hun den 26. maj 2012 talte med X2 i telefonen. X2 sagde, at tiltalte burde anmeldes til politiet. Vidnet sendte samme dag det fotografi, som hun havde optaget af X1 , til X2 . Formålet hermed var, at situationen skulle drøftes i familien med henblik på, at børnene eventuelt skulle fjernes. Hun var ikke involveret i overdragelsen af fotografiet til politiet. Hun valgte at kontakte X2 for at involvere nogen, der stod på T's side i familien. Hun har ikke sladret om forholdet. X2 ringede tilbage senere samme dag og fortalte, at X2 havde talt med politiet og givet fotografiet til politiet. Politiet ringede til vidnet samme aften og vistnok igen den følgende dag.

Vidnet V har supplerende forklaret blandt andet, at det var T , der mente, at forholdet skulle have været klaret inden for familien.

Personlige forhold

Tiltalte har om sine personlige forhold oplyst, at han er blevet skilt fra X4 .

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten må det lægges til grund, at F havde taget det fotografi, som tiltaltes søster X2 videregav til politiet i forbindelse med hendes anmeldelse af, at tiltalte havde slået sin stedsøn X1 . F havde således oplysninger af betydning for den straffesag, der blev indledt mod tiltalte for vold mod stedsønnen.

Efter anklagemyndighedens oplysninger må det lægges til grund, at hun ikke blev afhørt til politirapport under efterforskningen.

Ved byrettens dom af 3. juli 2012 blev tiltalte fundet skyldig. Sagen blev fremmet som tilståelsessag, og F afgav heller ikke vidneforklaring for byretten.

Den 21. august 2012 talte tiltalte ubestridt i telefon med F. På dette tidspunkt havde han anket dommen, men kun for så vidt angik strafudmålingen, og skyldsspørgsmålet måtte således anses for at være endeligt afgjort. Det måtte derfor anses for usandsynligt, at F skulle afgive forklaring til brug for den videre behandling af straffesagen.

Landsretten finder, at det på baggrund af F's forklaring er bevist, at tiltalte under telefonsamtalen den 21. august 2012 blandt andet udtalte "...du skal kigge dig over skulderen", hvilket henset til de omstændigheder, hvorunder udtalelsen blev fremsat, må anses for en trussel om vold.

F og tiltalte var begge bekendt med, at F havde leveret et afgørende bevis i form af fotografiet. Landsretten finder det godtgjort, at tiltalte fremsatte truslen mod hende i den anledning. Herefter følger det af straffelovens § 123 eller denne bestemmelses analogi, at tiltalte er skyldig i den rejste tiltale.

Landsretten finder hverken efter truslens karakter eller forholdene i øvrigt, at der ved straffastsættelsen er grundlag for at fravige retspraksis, hvorfor straffen forhøjes til 60 dages fængsel.

Der findes heller ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget.

Med denne ændring stadfæster landsretten derfor dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen ændres, således at T straffes med fængsel i 60 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten, dog skal statskassen betale 10.000 kr. + moms af salæret til den beskikkede forsvarer.

(Sign.)

— — —

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 18. februar 2013

Rettens nr. 18A-7260/2012
 Politiets nr. 1200-70323-00046-12

Anklagemyndigheden
 mod
 T
 Født december 1980

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 30. august 2012.

T , er tiltalt for
 overtrædelse af

straffelovens § 123, vidnetrusler, ved den 21. august 2012 ca. kl. 15.45 at have kontaktet F telefonisk, og truet hende ved bl.a. at have udtalt "Du skal ikke rende rundt og angive mig, du skal kigge dig over skulderen" eller lignende i anledning af F'S forklaring og aflevering af foto til politiet om vold begået af tiltalte overfor hendes nevø.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Sagens oplysninger

Der er under hovedforhandlingen i sagen afgivet forklaring af tiltalte og af vidnerne F og V .

Tiltalte har bl.a. forklaret, at det er rigtigt at han havde en meget kort telefonsamtale med F den 21. august 2012, omkring kl. 15.45. Tiltalte bor sammen med F'S søster. Årsagen til at han ringede F op var, at han synes at F sladre om ham vedrørende en straffesag mod ham for slag mod X1 på 6 år. Han ville med samtalen opnå, at der skulle "lægges låg på sladdereren" som han udtrykte sig. Samtalen startede således, at tiltalte spurgte F omhun kunne tale med ham i 2

sekunder. Dette afslog hun, hvorefter han kort bad hende om at lade være med at fremvise foto m.v. Han mener ikke han har brugt udtrykket "angive", og slet ikke at han skulle have sagt "du skal kigge dig over skulderen". Kort efter talte tiltalte i telefon med hans søster, X2. Det var i øvrigt X2 der anmeldte tiltalte til politiet for vold mod X1. Et foto optaget af F blev af X2 viderebragt til politiet. X1 og dennes lillebror X3, er nu i anledning af voldssagen fjernet fra hjemmet. Da samtalen fandt sted, havde tiltalte anket Roskilde rets dom af 3. juli 2012 til Østre Landsret, med henblik på formildelse.

Vidnet F har behørigt formanet bl.a. forklaret, at det er korrekt at hun tog et foto med sin mobiltelefon af X1's ryg, og talte med tiltaltes søster X2 herom. Det var X2 der politianmeldte tiltalte, og det var X2 der overgav fotoet til politiet. Den 21. august 2012 kl. ca. 15.45 blev hun ringet op af tiltalte. Da hun opdagede at det var tiltalte der ringede, sagde hun straks "du skal ikke kontakte mig", hvorefter tiltalte sagde, at hun ikke skulle gå rundt og sige noget til folk eller angive ham for noget. Med ordet "angive" blev der ikke af tiltalte nævnt ordet angive til politi. Vidnet sagde herefter igen at hun ikke ville have at tiltalte kontaktede hende, hvorefter tiltalte svarede at hun skulle kigge sig over skulderen. Tiltalte nævnte ikke noget om det pågældende foto. Efter samtalen talte hun med sine plejeforældre, blandt andet V, og hun har også efterfølgende gået til psykolog. Vidnet benægter at skulle have sladret om tiltalte, hverken i kolonihaven eller andre steder. Vidnet bekræftede den forklaring der er afgivet til politiet jf. bilag 2, side 1, nederst.

Vidnet V har behørigt formanet bl.a. forklaret, at hun er forrige vidne, F's, tidligere plejemor, og at F's søster X4 er samboende med tiltalte. På et tidspunkt i sommers blev vidnet opsøgt af tiltalte og X4. Det drejede sig blandt andet om en brudekjole og en halskæde. De kom også ind på, at de syntes at det var frygteligt hvad F havde gjort, nemlig underforstået at F ikke skulle have henvendt sig til nogen udenfor familiens kreds vedrørende den påståede vold mod X1, og at F ikke skulle have taget foto af X1. De var også meget kede af, at deres børn, blandt andet på grund af den voldssag hidrørende fra at X1 skulle være slået af tiltalte, havde medført at både X1 og hans bror var blevet anbragt udenfor hjemmet.

Nogle dage efter blev vidnet telefonisk kontaktet af F, der var meget oprevet og ulykkelig. F forklarede vidnet, at hun var blevet ringet op af tiltalte og F sagde, at det blandt andet drejede sig om det foto hun havde taget af X1, og at tiltalte skulle have sagt at hun skulle kigge sig over ryggen, både nu og i fremtiden. Vidnet tilrødede at F straks tog hjem til vidnet. F var bange i forvejen, idet hendes mor havde advaret hende om, at tiltalte var i området.

Tiltalte er tidligere straffet af betydning for denne sag:

ved Roskilde rets dom af 26. august 2004 med fængsel i 20 dage, betinget, for overtrædelse af straffelovens § 244

ved Østre Landsrets ankedom af 14. december 2012 med 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk 1

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at de 40 dages fængsel han blev idømt af Østre Landsret den 14. december 2012 skulle have været afsonet, men at han har søgt om en fodlænkeordning, og det er endnu ikke afgjort og dette kan lade sig gøre.

For 7 år siden blev han ramt af en arbejdsulykke, da en jernbjælke faldt ned over hans arm. Denne sag er stadigvæk ikke afgjort, og han går til forskellige former for arbejdsprøvning. Det kan i princippet ende med han bliver førtidspensionist. Pt. lever han og hans kæreste X4 af kontanthjælp. De har samvær med X1 og X3 hver 14. dag. Spørgsmålet om anbringelsen udenfor hjemmet er blevet indbragt for retten i Roskilde, og der skal være hovedforhandling den 6. marts 2013.

Retten's begrundelse og afgørelse

Efter bevisførelsen, navnlig den af F afgivne vidneforklaring, findes det godtgjort, at tiltalte til hende har udtalt bl.a. "...du skal kigge dig over skulderen", hvilket efter sin karakter er en trussel omfattet af straffelovens § 123, idet vidnet bl.a. ved at overgive et foto af den forurettede X1 via tiltaltes søster til politiet i hvert fald indirekte har afgivet forklaring til politiet i den sag, der blev afgjort ved Østre Landsrets ankedom af 14. december 2012

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage , jf. straffelovens § 123.

Retten har lagt vægt på, at truslen kun har været fremsat een gang, hvorfor normalstraffen på 60 dages fængsel findes at kunne fraviges i nedadgående retning.

Der findes efter forholdets karakter ikke grundlag for at gøre straffen betinget, hverken helt eller delvist.

Thi kendes for ret:

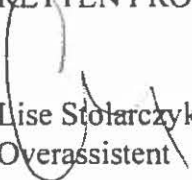
Tiltalte T skal straffes med fængsel i 30 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Jørgen Skude
retsassessor

/lst

Udskriftens rigtighed bekræftes.
RETEN I ROSKILDE, den 21. februar 2013

Lise Stolarczyk
Overassistent